

MLADA POTA

GLASILO SLOVENSKE MLADINE

Leto II.

Izhaja štirinajstdnevno. — Naročnina letno 20 Din, četrletno 5 Din. Inozemstvo dvojno. — Čekovni račun 17.092. — Uredništvo in uprava Šelenburgova 6/l. — Uradne ure dnevno razen nedelje od 6.— $\frac{1}{2}$ 8. ure ter sredo, petek in nedeljo od 11.—12. ure. — Rokopisov ne vračamo.

Št. 5.

Mednarodni mladinski kongres

Prvikrat v zgodovini človeštva, se bo zbrala mladina vsega sveta, vseh narodov, vseh ver in prepričanj na kongresu, ki ga sklicuje Društvo Narodov pod predsedstvom belgijskega senatorja Henri Rolina od 31. avgusta do 7. septembra v Ženevi. To bo prvi mladinski parlament v zgodovini, kjer se bo mladina po vsestranskem razmotrivanju odločila za mir ali za vojno. Poleg 30 delegatov od nemške vlade imenovanih zastopnikov „Hitler-Jugend“-a, bomo videli delegacijo sovjetske mladine, poleg španskih revolucionarjev mlade japonske imperijaliste in Mussolinijeve črne strajce pomešane med krščanskimi socialisti, socialdemokrati, katoličani, marksisti, fašisti in pacifisti. Zastopani bodo delavci, kmetjska mladina in študentje, fantje in dekleta.

Cilj kongresa je:

1. da daje mladini vse zemlje priliko za izmeno misli o mednarodnih vprašanjih in za sestavo skupnega akcijskega programa v svrhu onemogočitve vojne in organizacije miru;

2. da v to svrhu najde praktična sredstva za sodelovanje mladine vseh narodov na osnovi medsebojnega razumevanja;

3. da utrdi zveze med mladinskimi organizacijami posameznih držav ter med njimi in udruženji za Društvo Narodov.

Vprašanje vojne ali miru je danes za mladino prvo vprašanje, vprašanje njenega obstoja ali pogina. Zato bo glavna pažnja posvečena temu vprašanju. Razven tega bo kongres razpravljal o mednarodnem političnem položaju, kolektivni varnosti, oboroževanju, pacifistični vzgoji, vzrokih in posledicah brezposelnosti itd.

Bruseljska mirovna konferenca je za nami. Za nami je prva svetla etapa borbe svetovne mladine za mir. Za nami je pa tudi neodpušljiva sramota: Slovenska mladina se kongresa ni udeležila! Tista mladina, ki je od vseh mladine prvica poklicana, da ohrani svoj in svojega naroda obstoj.

Naj ne bo tokrat nikakih ovir, naj gre v Ženevo polnoštevilna delegacija vsega kulturnega, narodnega, verskega, strokovnega in športnega življenja slovenske mladine in naj pove vsem narodom, sebi in vsem svojim notranjim nasprotnikom jasno in odločno besedo:

Slovenska mladina hoče mir! Slovenska mladina hoče živeti, ona noče umreti!

Klic kmečke mladine

Nočemo se igrati klerikalce in liberalce. — Slovenska kmečka mladina za enotnost. — Skupno z ostalo mladino v borbi za obstanek.

Naši očetje so se dali nahujskati, da so se po vaseh igrali klerikalce in liberalce, da so se sosedje sovražili medsebojno, si škodovali, čeprav je njih življenje čisto enako, t. j. pri večini kmečkih domov garanje. Res se je zdelo zadnja leta, da so gospoda iz mest ta klerikalno-liberalni „boj“ nekoliko opustila, ker je težko življenje ljudi dokaj izmodrilo, da niso več nasedali.

Ker pri očetih ni pravega zaupanja, so se spravili v prvi vrsti na mladino.

Mi ob zemlji, ki je nimamo toliko, da bi nam rodila vsakdanjega kruha dovolj, zremo v težko zaskrbljeno življenje, ki zahteva od nas mnogo več, kakor igrati se tako politiko. Kmečka mladina noče medsebojnega sovraštva in vsakemu, ki nas hoče razbijati med klerikalce in liberalce, nas hujskati v društvih in izven njih, povejmo svoj protest. Nič nas ne loči, ko nam gre za golo življenje, za gol obstanek. Druži pa nas nejasna bodočnost. Danes ne vemo, kaj bo z nami jutri. Noben kmečki fant, bodisi da ostane na fliki zadolžene zemlje, ki vse premalo rodi, bodisi da bo moral od doma v svet v druge poklice kruha in dela iskat, ne sme pričakovati lahkega življenja. In nobeno kmečko dekle, ki se bo skozi garanje kot mati in gospodinja prebijala iz dneva v dan, ali pa ji je dano iti za služkinjo, nima lahke poti.

Kakšna je naša sedanost in kakšna bo naša bodočnost? To je glavno vprašanje in ob njem smo vsa kmečka mladina eno. In smo eno z vso ostalo mladino, delavsko, obrtniško, študentovsko.

Slabo dediščino so nam zapustili. Mi pa trdno verujemo, da bomo sami in skupno zgradili sebi boljše življenje. Naše življenje danes je garanje od zore do mraka. Ali naj bo to tudi naša bodočnost? Ali bo tako trd in krut boj za vsakdanji kruh? — Hočemo si zgraditi boljšo bodočnost. Mladina sama, skupno. V

skupnosti te borbe obsojamo in odklanjamo, da bi se nas razbijalo med klerikalce in liberalce.

Hočemo samopomoč in združitev kmečke mladine, da bomo skupno in močni soodločali o svojem življenju.

Hočemo stopiti ob stran vse ostale mladine za naše skupne današnje in jutrišnje potrebe v svobodi in miru za kruh.

Vajenci! Mi se moramo organizirati!

Vajenci smo gonilna sila in v mnogih podjetjih edini, s katerimi mojstri delajo. Vajenci odjedamo brezposelnim pomočnikom edini košček kruha. Kljub temu, da je izšel zakon o zaščiti vajencev, ki med drugim poudarja 8 urni delavnik, trimesečno zaposlitev po končani učni dobi, dalje, kako mora biti spisana učna pogodba, katero sklene vajenec oz. njegov oče pri vstopu v učenje in ki prepoveduje vsako zlorabljavanje učencev, se ta zakon ne izpolnjuje. Delodajalci kljub zakonu odpuščajo izučene vajence takoj ko končajo učno dobo. Kaj čaka takega mladega pomočnika? Odgovor: Brezposelnost. Vprašajmo pa še dalje: Kdo je kriv takemu slabemu stanju vajencev? Če smo odkritosrčni, moramo priznati, da smo v veliki meri tega krivi sami. Mi sami s svojim neznanjem in slabostjo, s premalim zanimanjem, smo krivi, da nam naši delodajalci pijejo kri. Kaj nam pomagajo vsi izbruhi, kaj nam pomaga vse tarnanje, če pa nismo pripravljene oz. se ne zavedamo, da se moramo združiti v borbi za naše najosnovnejše pravice. Zavedati se moramo, da smo gospodarsko šibkejši od naših delodajalcev, da posameznik tu ne pomeni ničesar. Zato se moramo z vsemi silami oprijeti dela za vajeniško organizacijo in jo v njenih stremljenjih podpirati! Organizacija — to je danes beseda, čije pomen razume malo kdo, znajo jo pa zasmehovati. Ne zavedajo se, da nam edino te organizacija, in sicer močna organizacija, lahko pomaga do boljšega položaja.

Vajenec.

Antisemitizem ne prinaša sreče?

Frankfurt a. M. je imel leta 1935. 2.400.000 RM deficita, dočim je bil l. 1933 in 1934. še aktiven. Župan dr. Krebs izjavlja, da je to posledica pregona Židov in da mesto tega ni moglo nadoknaditi z oboroževalno konjunkturo, kot so to storili drugi kraji.

Mladina v borbi za novo bolnico

Zadnja leta so se razmere v ljubljanski državni bolnišnici tako poslabšale, da predstavljajo že resno socialno nevarnost za naše ljudstvo. Stavbe bolnišnice so zgradili že pred štiridesetimi leti, ko je imela Ljubljana komaj 30.000 prebivalcev. V teh štiridesetih letih pa se je bolnica povečala le za 10 postelj, medtem ko je število bolnikov naraslo od 5000 na 25.000, zlasti še po vojni, ko je ljubljanska splošna bolnica postala osrednja bolnica za vso Slovenijo, v kateri iščejo zdravja bolniki iz najširših plasti slovenskega naroda, ki si ne morejo privoščiti dragega privatnega zdravljenja. Poleg tega pa stavbe ne odgovarjajo zahtevam sodobne medicine in je vsako pravo zdravljenje tam, kjer morata ležati po dva bolnika v eni postelji, otroci celo po štirje, v sili po tleh in celo pod posteljami skoro povsem izključeno. V sobah, kjer leži mesto določenih 12, šestdeset do sedemdeset bolnikov je zrak tako strašen, da bi težko vzdržal še zdrav človek.

Zakaj je do teh razmer prišlo? Zato, ker ni bilo nikogar, ki bi se boril proti njim, in za novo veliko higijenično bolnico.

Slovenski študentje na univerzi, so že pred tremi leti uvideli, da je potreba, da zopet slovenski študent stopi na čelo boja za pravice in potrebe slovenskega ljudstva. Ustanovili so akcijo za zgradbo univerzitetne biblioteke, ter po dveh letih trdega dela in boja tudi uspeli, da bo slovenska univerza dobila svojo knjižnico, ki je prepotrebna za učenje na univerzi. Po tem uspehu, so se lotili vprašanja zgradbe nove moderne bolnišnice v Ljubljani. V zvezi z zdravniško zbornico so ustanovili akcijo za razširitev bolnice v Ljubljani, ki naj s široko organizirano akcijo doseže, da nam država postavi v Ljubljani novo bolnišnico, ki mora biti zgrajena tako, da bo lahko sprejemala težke bolnike iz vse Slovenije.

Delo Akcije je pozdravila vsa slovenska javnost, posebno pa naši delavci, saj pod temi razmerami trpe ravno najrevnejši sloji, ki si ne morejo plačati zdravnika in morajo zato v bolnišnico. Vsak dan dobiva Akcija pisma, v katerih delavci iz najrazličnejših krajev, pozdravljajo delo Akcije in obljublajo vso pomoč. In tako je prav!

Delo Akcije bo uspelo le tedaj, če jo bodo podprli prav vsi Slovenci, brez razlike prepričanja. Saj se vprašanje nove bolnice v Ljubljani, ne tiče samo Ljubljane, ali pa samo zdravnikov, ampak so pri tem prizadete najširše ljudske plasti našega naroda. Če hočemo hitro uspeli, je naloga vse slovenske mladine, da podpre delo ljubljanskih študentov, da širi misel Akcije, do zadnjih gorskih vasi, da vsakemu človeku pojasni namen in pomen dela Akcije, ter ga tako pritegne k aktivnemu sodelovanju. Le v skupni borbi in v skupnem delu vsega slovenskega naroda bomo dosegli, da nam bo država postavila v Ljubljani novo, moderno bolnišnico, kakršno Slovenci potrebujemo. In naloga ravno nas mladih je, da tako skupno delo organiziramo. Delo, ki bo v korist celokupnemu slovenskemu narodu kakor tudi vsakemu posamezniku.

Evgenij Ravnihar.

Poravnaj n roč. ino ali rni list!

Polizacija mladine

Pod tem naslovom je izšel v 5. številki *Sodobnosti* uvodni članek izpored peresa uglednega mladega slovenskega književnika Bogomila Faturja, ki ga v odlomkih prinašamo:

„Ob priliki zadnjega štrajka na ljubljanski univerzi je del slovenskega časopisja po starem receptu za podobne primere zopet zagnal mogočen krik in vik proti mladini, ki da jo je okužilo pohujšanje in zlo: dobila je namreč veselje in voljo do politične akcije. Akademski mladina naj mirno sedi v državnih erarskih klopih, poslušaj predavateljevo učenost, ki prav počasi prihaja izza katedre k življenju, resno in vestno naj z modrico znanostjo dela eksperimente v seminarjih — mladina naj nikar ne polni avle, naj ne prireja burnih zborovanj na dvorišču, naj vendar za božjo voljo ne povzroča neprijetnega hrupa sredi mesta. Kaj boste izpovedovali svoje krvavo upravičene zahteve, kaj klicali na pozabljeno odgovornost razne osebnosti, osebe in osebe, kaj izvrševali svojo sicer od vekomaj vam naloženo dolžnost in pravico: da ravno vi, mladi in nepokvarjeni ljudje, protestirate proti krivici in nesmislu starega, eksistirajočega, tega kar je — in manifestirate za novo, bodoče, lepše in boljše, za vse tisto, kar mora priti. „To je vendar politika in politika ni za vas!“...

...Nič zato, če smo še vsi razcepljeni in razdeljeni v stare tabore; vse tiste vrste med mladimi, ki so budne, ki so vredne, ki štejejo — vedó že danes, kje je njihovo pravo mesto; večji in boljši del slovenske mladine stoji že danes v eni in isti slovenski fronti; ostalim prej ali slej ne bo moglo ostati drugega kot da slede...

...Naše stare poraja neprestani večno isti strah, kateri izvira iz prepričanja, da se mladina, ki danes raste, vendar res ne bo dala več tako govedarsko voditi kot je bilo običajno doslej, marveč da se pripravlja na trenutek, ko bo vzela usodo svojo in končno tudi svojega ljudstva stvarno v svoje roke, da ravna z njo neobremenjena od preteklosti na svoj način. Vse ugovarjanje, kritika in zmigovanje z glavo, ki se je pokazalo ob priliki zadnje akcije akademske mladine od določene strani, je bilo pač preveč naivno in prozorno, da ne bi tudi slepec videl skozi to lažno skrb za „blagor mladine“ skritega in vendar preočitega namena: odmamiti mladino z njenega pravega mesta, zamegliti ji pogled na njeno edino pot, pravico in dolžnost...

Tovariš urednik!

Ko me je pred meseci kolega opozoril, da izhaja nov list „Mlada pota“, na katerega bi se bilo dobro naročiti, sem mu odvrnil: Beži, beži! So pa že spet na delu kakšni frazerji, ki si v imenu peščice domišljivih študentov lastijo monopol nad nami.

Saj vidiš kako je. Kadar te bije besni dvanajst urni takt dela, te ne vidi drug kot delodajalec, ali njegov priganjač. Če si na cesti, te kvečjemu kak orožnik potreplje po rami, vprašaje od kod, in kam prijatelj. Potem pa še verjemi kakemu hudiču kaj!

Toda ko mi je pred dnevi slučajno prišla v roke, ena izmed števil „Mladih poti“ me je v dno duše postalo sram moje prvotne obsodbe.

Že po površnem pregledu sem videl, da ni v njih fantastičnih povesti zaljubljenih študentov, ne visokodonečih slavospevov. Pač pa je vsak članek živa slika težke sedanosti, vsaka tožba košček mojega lastnega „jaz-a“.

Zato sem skoro podzavestno prijel za pero. A bilo mi je kakor gluhomemcu, ki nosi v srcu tisoč skrivnosti, in želja pa niti ene ne more spraviti na dan. Nemo sem zastrmel pred se. Kakor film so se jeli razvijati pred mano prizori bližnje preteklosti.

... Prijatelji, kateri so mi prisegali večno zvestobo, a so me uro pozneje denuncirali.

Gospodarji, z drgetajočimi prsti, pri odštevanju plače. ... Cesta, po kateri sem blodil lačen in obupan. — In končno: Togi obraz matere, ko mi ob slovesu stiska roko rekoč: Priden bodi! Vse kar boš napravil, napravi z veseljem srcem, in dokler boš imel zdrave roke, nikdar ne obupaj!

V tem trenutku sem se otresel črnega pesimizma, kajti zopet sem našel nekaj, kar sem smatral za izgubljeno. — Vero v samega sebe! In tak stopam v vaše vrste, vi mladi klicarji pravic, in boljše bodočnosti, ter vas vse skupaj

iskreno pozdravljam!

Vlado B., mlinarski pomočnik.

Ali je to mladost?

Ker je že odbila sedma ura, sem pohitela, da bi še pravočasno dobila odprto česalnico, ali kakor pravijo brivski „salon“, kjer sem si navadno pustila striči lase. Prepričana sem bila, da me bodo sicer odslovili radi pozne ure, toda zmeniti sem se hotela za prihodnji dan, da bi ne bilo treba čakati. Toda mojster je bil postrežljiv: „O, če hočete, pridete lahko še danes na vrsto.“ „Tako, kdaj pa?“ In zmenili smo se, da vsekakor pred deseto uro (zvečer), ker za deseto uro je naročena že druga stranka. Nisem se mogla dovolj načuditi in sem svoje začudenje tudi glasno izrazila. „Sedaj je sezona in kadar je delo se ne sme vpraševati po „uradnih urah“.

Kmalu potem, ko sem vstopila, so navidez zaprli lokal. K meni je pristopila vajenka in me vprašala, če želim, da mi umije glavo, kajti pomočnica, ki striže, je šla k večerji, a se bo takoj vrnila. Dobro, naj mi umije glavo. Med njenim delom sem jo opazovala v ogledalu. Drobnost je bilo strahotno blede in prozorno. Oči so se ji svetile kot pri človeku, ki ga napada huda mrzlica. Tudi so bile sumljivo vdrti, okoli njih pa črn kolobar. „Uboga deklica“ sem pomislila sama pri sebi, „ti spadaš v sanatorij za jetiče, namesto tega pa stojiš po dvanajst ur na nogah.“

In res, pri nadaljnjem opazovanju sem spoznala, da je moja ugotovitev točna: neprestano je pokašljevala. Na moje vprašanje, če je bolna, mi nedolžno odvrne: „Ne vem, mislim, da nisem bolna. Samo strašno utrujena sem in tako zaspana.“

„Koliko ur pa delate na dan?“

„Sedaj ob sezoni nič ne držimo ur. Delamo dokler so stranke. Pa tudi drugače delamo velikokrat nad zgorjene ure. Včeraj sem šla domov proti polnoči, zato sem pa danes tako utrujena.“

„Ali se nič ne pritožite?“

„Komu, kam, ali bi kaj pomagalo? Saj še tako neprestano slišimo: komur ni všeč, naj si pomaga drugam! Danes ne manjka vajenk.“

Ko je slišal mojster, da se pogovarjava, se je približal. Dekle se je zdrznilo, kot bi jo nekdo zasačil pri

zlem dejanju. Razumela sem in govorila z dekletom dalje o vremenu. Ko je videl, da želim nadaljevati razgovor z vajenko, se je odstranil. Vprašala sem jo, kdaj gre na dopust. Žalostno me je pogledala: tretje leto se že uči pa še ni imela niti en dan dopusta. Njen glas je razodeval, da to najbolj duši; pomanjkanje prostega časa. Pomislila sem na njeno mladost, na krasne pomladne dni, na tople poletne večere, na smučarje po zasneženih poljanah — ona pa vsiha pri nadurnem delu v zadušljivem ozračju, pomešanem s plinom in z duhom raznih zoprnih pomad. Ali je to mladost?

Kaj pa starši, ali ima vsaj prijeten dom?

Bridko se je nasmehnila: „Nimam staršev. Oba sta mi umrla, ko sem začela hoditi v meščansko šolo. Saj zato sem vajenka tukaj. Ko bi bili še starši živi, bi hodila naprej v šolo. Teta, ki sama težko živi, me je pa dala učiti obrti. Teta je zelo stroga in pobožna. Če ji kaj potožim, me zavrne, da smo ustvarjeni za trpljenje, zato, da moram vse mirno in vdano v voljo božjo prenašati. Tudi ob nedeljah me ne pusti nikamor, vedno moram biti samo z njo. Dostikrat se sprašujem: ali ne bo nikoli bolje?“ — V ogledalu je iskala moje oči in zaupno gledala vanje: čakala je odgovora. Morala sem ji povedati svoje misli: posamezen vajenec ali vajenka ne more zboljšati položaja; taki ljudje kot je njena teta tudi ne, saj ti so še opora brezvestnim izkoriščevalcem mladih ljudi, ki so danes tako brez zaščite. Zboljšanje položaja je le v skupnosti: kadar se bodo vsi njeni vrstniki in vse njene vrstnice zavedali svojega stanja in zahtevali pravice, ki jim gredo, ter jim bodo pomagali v njihovi borbi tudi drugi tovariši in tovarišice v delu in trpljenju — takrat se bo pa tudi zanjo in za vse posameznike iz njenih vrst obrnilo.

Zamišljena me je poslušala. Morda bo še razmišljala o mojih besedah in s tem bo storjen korak k zbolšanju.

S težkim srcem sem odhajala. Ali se ne upira človeku razum ob spoznanju, kako preživlja milijone deklet svojo mladost pri čezurnem delu po temnih, neprezračjenih prostorih — a drugi milijoni propadajo v brezdelju?

Z naše univerze

Protituberkulozna liga. Te dni je bil ustanovni občni zbor študentske protituberkulozne lige. Soglasno je bila sprejeta lista, na kateri so zastopniki vseh treh političnih skupin na naši univerzi. Težišče debate je bilo okoli vprašanja, kje naj dobi liga sredstev za borbo proti jetiki. Zastopnik katoliških študentov je zahteval, naj se denar nabira med ljudstvom po znanem geslu: en milijon Slovencev, en milijon dinarjev. Izjavil je: „Namesto, da bi ljudje zapravili en milijon za pijančevanje, naj ga dajo ligi“. Nasproti tej trditvi smo slovenski študentje stali na stališču, da je borba proti jetiki v prvi vrsti dolžna podpirati država. „Ljudsko zdravje in ljudska prosveta bi morale biti na prvem mestu v državnem proračunu.“ Pričakujemo, da bo novo izvoljeni odbor upošteval naše stališče in šel od nabiralne akcije med študenti do bolj uspešnih in še bolj upravičenih akcij. Edino na ta način bo liga res kos svojim velikim in težkim nalogam.

Manifestacija študentov za mir. 27. V. je bilo na naši univerzi zborovanje vseh študentov za mir. Glavni govornik je bil zastopnik Kluba pacifistov iz Zagreba, ki je poročal o veliki svetovni akciji mladine za mir, o mirovnem kongresu v Bruslju in o pripravah za še večji mednarodni kongres za mir, ki bo letos septembra v Ženevi. V debati smo morali ugotoviti, da je slovenska mladina ena izmed redkih, ki ni bila zastopana na mirovnem kongresu v Bruslju in da je skrajni čas, da se tudi mi vključimo v mednarodno mirovno gibanje. Kje je zapisano, da bi morali biti Slovenci povsod zadnji? — Z odobravanjem je bil sprejet predlog, da osnujemo iniciativni odbor za mir. Naloga tega odbora so: s predavanji, tiskom, anketami itd. širiti mirovno idejo. Prav tako je bil z odobravanjem sprejet predlog, naj ta odbor da pobudo za organizacijo pokroviteljskega odbora za mir; v ta pokroviteljski odbor naj pridejo vsi naši najuglednejši kulturni delavci. Ena izmed glavnih nalog tega odbora pa je, da pripravi vse potrebno, da pošljemo avgusta slovenski študentje v Ženevo svojo delegacijo. — Po predlogih se je razvila živahna debata, ki je pokazala, kako smo slovenski študentje z vsem svojim srcem za mir; delegat iz Zagreba je izjavil, da je med hrvaško mladino čustven odpor proti vojni mnogo manjši kot med slovensko. Če se spomnimo razdejanja naše Primorske v svetovni vojni, če se spomnimo vsega barantanja takoj po vojni, in če pomislimo, da se bodo v bodoči vojni prav tako križali tuji interesi na naši zemlji, potem razumemo vso željo slovenske mladine po miru in vso notranjo potrebo po mirovnem delu.

Srednji tehniko hočemo na univerzo!

27. maja je sklicalo Udruženje diplomiranih tehnikov zborovanje v Trgovskem domu, ki smo se ga udeležili tudi mi. Zborovanje je popolnoma uspelo. Referent je v obširnem referatu utemeljil upravičeno zahtevo po dostopu na univerzo. Pobil je po vrsti vse iz trte izvite ugovore: hiperprodukcijo, pomanjkanje splošne naobrazbe, izgubo ugleda inženjerskega stanu itd.

Zastopnik dijakov je poudaril potrebo, da se za to zahtevo razgibajo in zainteresirajo najširši sloji dijaštva srednje tehnike. Le z aktivno pomočjo in vztrajnim delom vsega dijaštva si bo mogoče priboriti to pravico. Ponovno je iznesel staro zahtevo dijakov po strokovno-kulturnem klubu, ki bi nadomestil vrzel v pomanjkljivi šolski vzgoji in dijakom utrjeval strokovno in stanovsko zavest. G. ravnatelj in Udruženje sta soglašala s predlogom, katerega bodo skušali čim prej realizirati.

Zastopnik študentov z univerze je izrazil popolno solidarnost z njihovo borbo. Študentje ne bodo gledali v njih svojih konkurentov.

Za centralni odbor v Zagrebu, ki bo vodil vse delo za omogočitev študija na univerzi, je bil poleg zastopnika staršev izvoljen tudi zastopnik dijakov. Pozdravljamo ta korak, ker vidimo, da se je že vendar enkrat začelo upoštevati tudi nas mlade kot borce za naše mladinske pravice.

Dijaki srednje tehnike.

Izjava

V št. 4a „Mladih poti“, z dne 23. maja t. l., je v članku „O dostopu s srednje tehnike na univerzo“ pisal dijak srednje tehnike med drugim: „Stopimo v stik z akademiki-tehniko, da izvemo za njihovo stališče. Upamo, da ne bodo gledali v nas konkurentov, ampak da bodo simpatizirali z nami, kot mi pozdravljamo njihovo borbo.“

Zveza Strokovnih Klubov Tehnične Fakultete je kot strokovna organizacija vseh tehnikov ne glede na politična prepričanja na svoji seji ponovno zavzela stališče do tega vprašanja in izjavlja:

1. ZSKTF se strinja z zahtevo srednjetechnikov po dostopu na tehnično fakulteto in bo to zahtevo ob vsaki priliki po svojih močeh podprla in iznesla.

2. ZSKTF ne bo gledala v slušateljih tehnične fakultete, ki bodo prišli iz tehniških srednjih šol konkurentov, temveč svoje dobrodošle, ravnopravne tovariše.

Zveza Strokovnih Klubov Tehnične Fakultete

Predsednik:

Tajnik:

Torkar Janko, s. r.
elektrotehnik.

Sentjurc Slavo, s. r.
montanist.

Na počitnice!

Dijaki se smejemo: počitnice... Menda ga ni tovariša med nami, ki se jih ne bi veselil. Za tri mesece se bomo poslovili od šolskih klopi.

Počitnice! Pokvarjene so nekaterim, ki jih tlači ponavljalni izpit.

Počitnice! Hude bodo nekaterim, ker si bodo morali služiti kruh.

A le so počitnice, šola bo za nami.

Počitnice? Ali so namenjene zgolj počitku? Spočili se bomo od šolskega dela, a uporabiti jih moramo plodno.

Preziram tiste tovariše, ki v počitnicah zadržujejo ves čas, ki brez dela žive tja v en dan, brezskrbno in prav tako brezplodno.

Kaj bomo počeli v počitnicah? Takole sem se z dvema tovarišema dogovoril: en mesec bomo potovali po vsej Sloveniji — šli bomo peš od vasi do vasi od mesta do mesta in spoznavali slovensko mladino. Nesli bomo mladini glas Mladih Poti. Naš proračun znaša za vse tri 500 Din. Drugi mesec bomo studirali, sistematično se seznanjali z nauki, o katerih v šoli malo slišimo. Poleg tega se bomo udeleževali v domačih društvih. Morda se nam posreči tudi zadnji načrt: skupaj s kmečko mladino pripraviti prosvetni večer pod Lipo. Poskusili bomo obuditi staro slovensko navado, da se stari in mladi, žene, možje, dekleta in fantje ob večerih zberejo okoli vaške lipe, da se zabavajo in modrujejo.

Tako bomo preživeli počitnice mi trije. In tudi vam — prav vsem tovarišem in tovarišicam, ki ste dobre volje — kličemo: plodno in koristno uporabljajte počitnice! Krepite duha in telo, da bomo odpornejši! Izrabljajte s pridom vse, kar vam nudi FS. Pojdite na potovanja in v planine, na kolonije in taborjenja. Pa niti za trenutek ne pozabite: ne živite le sebi!

Tovariši! Nikar pa ne pozabimo tistih naših tovarišev in tovarišic, ki v težkih razmerah žive. Tudi tem pripravimo lepote in veselja. Kdor more, naj tovariša ali tovarišico povabi k sebi — za krajši ali daljši čas.

Zabavajmo se in se veselimo!

Studirajmo in delajmo.

V novo šolsko leto moramo vstopiti

— ne s strahom, temveč s pogumom.

Počitnice so naše, izrabimo jih.

Dijak.

Slovenski otroci in Italijanščina

Slovenski otroci pod Italijo, ki ne razumejo šolskega pouka v italijanščini pojejo: „Siamo piccoli Italiani, (mi smo majhni Italijani), letos bolj zabiti kakor lani.“

Izumrli lazaret

Prav po sredi med razstreljenimi hišami St. Quentinskega predmestja so se vile nemške in francoske linije. Vedno bolj je vojna, kakor strupena kislina; razjedala mesto. Dan za dnem, noč za nočjo, to mesto, v katerem so bile ulice, zeleni trgi, bioskopi, gledališča, otroška igrališča; stara katedrala nasproti magistratu s prekrasno baročno fasado.

Mesto je izumrlo.

Ponoči so se skozi temne ulice pomikale municijske kolone; koleša in kopita so bila ovita s slamo. Dolge vrste moštva so tipale skozi temo, tu in tam se je čul žvenket orodja za kopanje jarkov in plinskih mask.

Bili smo pod kontrolo angleških avijonov in strogo so nam prepovedali, hoditi podnevi po ulicah. Toda vojaki smo se vzlic temu plazili skozi hiše.

Bil je eden zadnjih vročih dni 1918, ko sem se plazil po ulicah in stanovanjih. Visoko nad menoj je pelo par angleških avijonskih motorjev svojo prodirno hladno pesem. Šel sem ob hišah male osamljene stranske ulice, po kateri še nikdar poprej nisem šel.

Nenadoma me je ustavil oster smrad. Neka težka, osladna gniloba me je takoj spomnila na polja s trupli pred višinami Loretta. Sprva sem se hotel takoj obrniti, bežati od tega strašnega smradu. Dobro sem občutil, da se mora, če grem dalje, nekje v bližini prikazati strašna slika.

Šel sem dalje smradu nasproti.

V majhnem, tihem vrtu, malo vstran od poti, je stala kapela. Šel sem po razžarjeni cesti k vhodu. Vrata so bila na stežaj odprta.

Glas z Bleda

Vsi mladi čitatelji prav gotovo vedo, kje je Bled; in vedo tudi, da je Bled imenitno letovišče, kamor prihaja dosti strašno bogate gospode. Morda bo kdo mislil, da smo zato vsi Bledci bogati, ali vsaj, da dobro zaslužimo. Saj bi človek tudi skoro drugega ne pričakoval! Če ste bili v poletju na Bledu, ste videli povsod gosposko vrvenje, lepe hotele in ceste z drevoredi in vse je dišalo po parfumih in gospodi. Toda to ni tako.

Prav v sredini Bleda je tovarna za čipke in vezenine, kamor nas hodi delat približno 60 deklet iz Bleda in Gorij. Zaslužimo po večini 1.50 Din do 1.75 Din na uro, mnoge celo po 1 Din na uro, le redka ima 2.50 Din ali 3 Din na uro. Delamo po osem ur dnevno. Mislite si torej, na teden prinesem domov 70 Din! Kako naj živim? Strgana ne smem biti, za hrano moram tudi doma nekaj dati.

Malokatera ve, da ji tovarna od njenega dela da komaj eno desetino v obliki plače nazaj. In ravnatelj krasno zna ustvarjati med nami razprtije in nevoščljivost. Ena drugo toži dan na dan, poleg tega pa je še nekaj delavk nastavljenih samo za tožarjenje in policajstvo, seveda dobi taka en dinar na uro več. Med delavkami na strojih in delavkami v skadišču je večje nasprotstvo, kot med mačko in psom, še več: še dekleta, ki delajo na istem stroju (ena spredaj, ena zadaj) se sovražijo in rujejo med seboj. Me uboge reve smo toliko slepe, da ne vidimo, da s tem delamo uslugo in dobiček tovarni.

Težko mi je, ko vidim to nesložnost in neumnost med nami. Moramo se zediniti in se organizirati. Potem mora biti naša prva zahteva: najnižja plača v tovarni sme biti 3 Din na uro. Skleniti moramo skupno kolektivno pogodbo.

Niti same se ne zavedamo, v kakšnem položaju smo. Pravijo, da je na Bledu dober gorski zrak. Toda jetika je med nami kljub temu zelo razširjena. Dalje, dosti nas pride od daleč, slabo hranjene, potrebovale bi torej dobro skupno kuhinjo za kosilo. Mnogokrat hodimo v tovarno po dežju in blatu s preluknjanimi čevlji. Seve, ker za nove čevlje ni denarja, še za Batove dostikrat ne.

Prijateljice, čas je, da to premislimo in si pomagamo!

Delavka iz štrikarije.

„Magda“ na hrastniškem odru

Dramatični odsek Zarje v Hrastniku je v režiji tovarišev Krausa in Kastelica uprizoril dramo „Magda“.

Vsebina drame je zelo pomembna za naše dni; slika nam resnično življenje mladega dekleta, ki se, prevarana v svoji prvi iskreni ljubezni izgubi.

Drama je popolnoma uspešna. Kljub kratkotrajnemu studiju so igralci, posebno pa Magda svoje vloge igrali doživeto in prepričevalno. Pokazali so, da so tudi med delavstvom skriti talenti, da tudi delavska mladina goji umetnost in gre z odločno voljo naprej za lastno izobrazbo in kulturni napredek.

Ob vratih je visela majhna tabla: „Poljska bolnica št. VII.“

Pri vratih sem se od strahovitega smradu skoraj onesvestil. Vrnil sem se in prižgal cigareto. Za vratni, na ploščah je ležal človek, oblečen samo v sivo vojaško srajco. Obraz pritisnjen k tlu. Telo v črni, trdo posušeni mlaki krvi, po kateri je gomazelo na milijarde muh. Okrog telesa so visele krpe obvez, vse okrvavljene. Izgledalo je, da se je vojak hotel splaziti ven. Globoko sem potegnil cigaretni dim v pljuča in sunil vrata, da so se odprla. Dvignil se je roj muh. Smrad gnilobe me je udaril v obraz kot pest. Tedaj sem nenadoma videl vse...

Tu eden tam eden... na posteljah... slamicah... ploščah. Nekdo je stisnil svoje počrnele ustne na votlem, voščnem obrazu, kakor da bi hotel živžgati. Oči so bile odprte in so topo gledale v strop, brez zenic. Obraz njegovega soseda je bil pokrit s kosom šotornega platna. Žolta, tanka roka s krčevito stisnjenimi prsti, je visela proti tlu...

Od postelje do postelje... vsi mrtvi.

Pred oltarjem, na beli pločevinasti mizi je eden ležal brez nog. Na preseku, kjer se je naredila hrasta, se je prilepila svetla, črna kepa muh. Glava s široko odprtimi ustmi je visela nazaj preko roba mize. Kakor da je človek umrl sredi brezmejnih bolečin, sredi strašnega zadnjega krika. Na nekem razkosanem črnem truplu je ležal zamaščen nemški časopis. „Razobesite zastave“, je pisalo na njem z velikimi črkami.

Na žoltem spačenem obrazu nekega plemiča je ležal listek s par svinčnikom načechkanimi besedami:

Vajenci, da veste!

Pred kratkim se je obregnil „Slovenec“ ob vajence in opozoril starše in vzgojitelje, naj pazijo, kdo jih organizira. „Delavska politika“ mu med ostalim odgovarja, da „neko klerikalno trobilo namiguje na veliko nevarnost, ki baje preti, ker so nekateri mladi delavci, med katerimi je tudi nekaj vajencev, priredili par izletov v naravo. Niti tega skromnega oddiha ne privošči klerikalni list ubogim vajencem, zato se poslužuje najbolj ogabnih sredstev — denuncijantstva...“ Je mar treba še kaj besedi? Mladina prav dobro ve, kdo se bori za njene interese.

Mariborčan.

Gorenjem!

V nedeljo, 7. junija se bo ob 9. uri predpoldne vršil na Glavnem trgu v Kranju javen ljudski shod, ki ga sklicuje Akcija za razširitev ljubljanske bolnice. Govorili bodo zastopniki vseh stanov in organizacij.

Prihodnjo nedeljo, 14. junija se bo vršil sličen shod ob istem času na Jesenicah na trgu pred kolodvorom.

Vahimo vso mladino, da se teh shodov udeleži.

Žene v indijskih rudnikih

Po dolgih konferencah so sklenila društva in lastniki rudnikov (ne vsi, a vendar večina!) v Indiji, da se zahteva od vlade izdelava novega zakona, po katerem žene ne bi smele več delati v nobenem rudniku. Da je končno prišlo do tega sklepa, je zasluga indijskih ženskih organizacij, ki se že dolgo let bore proti takemu nečloveškemu izrabljanju sirmošnih žena in deklet. (Jutarnji list 4. 3. 1936).

Nazadovanje tiska v Nemčiji

Odkar je prišel v Nemčiji na oblast nacional-socializem, je prenehalo izhajati nad 1100 časopisov s približno 4.000.000 čitatelji. V decembru l. 1931. je znašala tiraža 2.091.000 izvodov, v decembru l. 1934. pa samo 1.583.000. (De Telegraf“).

Prenaseljenost Italije, pravijo, da je upravičeni razlog italijanskih zahtev po Abesiniji. Ta „prenaseljenost“ pa izgleda takole: 12.500 veleposestnikov ima 7.000.000 hektarjev zemlje ali 47 odstotkov celotne obdelane površine, vseh drugih 22.500.000 zemljiških posestnikov pa ima le 8 milijonov hektarjev zemlje.

Madžarski učitelji morajo vzgajati mladino za vojno. Vsem madžarskim učiteljem so poslali nove smernice, kako naj vzgajajo šolsko mladino. Treba je zelo paziti, da mladina ne bo „okužena“ s pacifizmom. V madžarski mladini je treba stalno buditi vojaški duh in maščevanje za izgubljeno vojno.

Hans Jurgen, Ing. Rgt. 41.

um 6. VIII. 1918.

„Umrli“ je bilo napisano s kratico. Vtaknil sem listek v žep.

Ali so vsi ti mrtvi zadušeni s plinom... ali je njihovo drobovje razgrizel bel sladko dišeč fosgen?

Ob nekem mrliču je na mizici ležal listič:

10. XI. 1918. Prijatelj, bodi kdorkoli, Nemeč ali Francoz, če poznaš Boga, piši moji ženi Ani B. Dortmund, ul. 7. Pošlji ji uro, v denarnici na prsni je nekaj denarja. Ne piši ji, kako smo umrli. Mi vsi bomo crknili. Zdravniki in sanitejci so že včeraj odšli. Rekli so, da jih bodo drugi zamenjali, toda jaz ne verjamem. Mi vsi bomo umrli. Obupni kriki. Nihče ne čuje. Jaz sem pri koncu. Ne piši nič o vsem tem moji ženi.

11. XI. 1918. Nikogar ni. Nekateri še vedno kličejo. Ko bi vsaj vsi umrli. Ležim v lastni krvi in blatu, jaz...

Tukaj je pismo nehale s tanko potezo nazvzdol.

Isto noč sem pisal v strelskem jarku dve pismi. Eno komandantu 221. pešadijske divizije Eks. de la Chevalerie, drugo pa gospej Ani B., Dortmund.

Teden dni pozneje je četa vojakov s plinskimi maskami na obrazu pokopala mrliča na trgu pred kapelo. Izkopali so veliko jamo, pometalni trupla s slamnjačami in blazinami vred vanjo in vse polili z apnom. Nekdo je s svinčnikom napisal na lesenem križu:

Tukaj počiva v miru 83 hrabrih nemških vojakov. Umrli so junaške smrti.

Neukranz Klaus

Skavtizem med delavsko in podeželsko mladino

Prejeli smo članek znanega slovenskega skautskega voditelja Pavla Kunaverja, ki ga z veseljem objavljamo. Veseli nas, da so se tudi skauti pridružili mladini okoli Mladih poti, da z njimi skupaj korakamo lepši bodočnosti nasproti.

Skavtizem je bil v glavnem ustanovljen za mestno mladino, da ji izpolni prosti čas z zabavnim in koristnim delom in jo vzgoji v značajne ljudi, a se je kmalu pokazalo, da je potreben in koristen tudi na podeželju in med delavsko mladino. Obe vrsti mladine sta sicer večkrat včlanjeni v raznih društvih, a tam ne najdejo polnega zadovoljstva, ker njihov program ne vsebuje tako vsestranske mladinske zaposlitve kakor skavtizem. Skavtizem nudi pri svoji vsestranosti najrazličnejši mladini dovolj zabave in razvedrila in v prijateljskem krogu veže vse, ki so še dobre volje. Pri tem zaposljuje prav vse, ki so zbrani pod gesli skavtizma s koristnim delom v mestu, v delavskih naseljih kakor tudi na deželi. Pri nas v Jugoslaviji sicer še nismo prišli daleč iz mesta, a tem boljše vesti prihajajo iz tujine. Švedska in Norveška imata odlično skavtsko organizacijo. Pripadajo pa ji premnogi člani, ki stanujejo daleč v gorah na samotnih posestvih. Na sestanke hodijo taki skavti po enkrat na teden po pet, deset in več kilometrov daleč in v samotni zopet uporabljajo v svojem življenju skavtske zakone in vse neštete veščine, ki so se jih naučili od svojih vodnikov. Slično je na Danskem, a težko je skavtom v Kanadi, kjer stanujejo posamezni skavti na daljnih farmah, kjer ni misliti na tedenske sestanke. Kljub temu odlično uspevajo, ker v takih samotah res vsestransko lahko uporabijo malone vse, kar jih skavtizem dobrega uči. Med delavskimi skavti Anglije in drugimi skavti meščanstva vlada najprisrčnejše razmerje. Da so se vezi utrdile, se je pokazalo posebno ko je kriza udarila gotove industrijske in premogokopne okraje sicer bogate Anglije. Skavti, pripadajoči gmotno neprizadetim krajem vestno pomagajo svojim bratom, katerih starši so brez dela, posebno v premogokopnih revirjih v Walesu in v srednji Angliji ter povsod, kjer so se ustavile ogromne tovarne za tekstilno blago.

poverjeniških odborov iz delovanja naših

Trboveljci nam pišejo:

Sporočam Vam, da sem prevzel poverjenišvo, ker je prejšnji poverjenik odpotoval iz Trbovelj. Zelo me veseli ker upam, da bom na tem mestu lahko kaj več storil za naš prepotrebni časopis, kot pa sedaj, ko sem bil samo naročnik in redki dopisnik. Takoj sem sklical sestanek naših sotrudnikov, da uredimo najnujnejše stvari. Vršil se je v soboto 30. maja kjer smo uredili sledeče:

Najprej smo prečitali in preštudirali Vaša zadnja poverjeniška navodila s katerimi se popolnoma strinjamo in jih hočemo čim bolj izvrševati. Inkasirali smo precej naročnine in nabrali par novih naročnikov. Za tiskovni fond smo nabrali 7 Din in upamo, da bo še kaj več. Najbolje pa bo če pošljete za tiskovni sklad nabiralne bloke. O'ede raznašanja smo sklenili, da pošljete vse izvode na en naslov, potem bomo pa mi raznašali list naročnikom na dom.

Poverjeniški odbor je sestavljen iz dveh rudarjev, dveh slikarjev in enega mizarja. Sami mladi ljudje. Gledali bomo, da pritegnemo še kakega vajenca in dekete...

Naši čitatelji so bili za zadnjo številko zelo navdušeni. Največ zaradi članka iz Hanckovega, kamnoloma in vajenci zaradi članka o mladinski strokovni organizaciji. Hočemo se potruditi, da se bodo Mlada pota čim bolj razširila po naši dolini. V kratkem Vam pošljemo par dopisov.

Pozdravlja Vas poverjeniški odbor.

O p. u r e d. Posnemaj mladina vseh krajev, pa bodo Mlada pota bolj redno izhajala!

Velikanska nezaposlenost mladine v Italiji. Po statistikah je v Italiji brezposelnih pod fašističnim režimom 42 odstotkov mladine. Ta odstotek je od vseh evropskih držav največji.

„Istra“.

Fašistična civilizacija v Afriki. Neki fašist E. Zavalteri je napisal knjigo „Africa“. V njej piše med drugim: „Razmerje med belimi in črnimi ljudstvi je izključno problem oblasti. Beli vlada, črni uboga; beli vodi, črni dela; beli si pustijo služiti, črni služijo...“

„Istra“.

Sijajno se udeležujejo nekatere čete francoskih skavtov. Posebno v nedeljah gredo starejši skavti v najbolj zapuščen predmestja Pariza, kjer zbirajo okoli sebe moralno in fizično propadajočo mladino, jo zabavajo in poizkušajo med njo organizirati manjše skavtske edinice, kjer bi ta mladina slišala kaj lepšega kakor v svojih domovih.

Zanimivo je življenje nekaterih skavtov na Novi Zelandiji. Imajo svoje farme, ki odlično uspevajo in se bavijo posebno z živinorejo. Dokazali so v praktičnem življenju poljedelca, da je v senci skavtskih zakonov mogoč posebno lep gospodarski napredek.

Tudi Indija šteje nekaj desetisočev skavtov. Ker pa je Indijec posebno globoko čuteč, se je tudi kot skavt posvetil socialnemu vprašanju. V zanemarjenih vaseh imajo premnogo dela med bolnimi in lačnimi. Pred vsem skrbe za izboljšanje higijenskih in drugih prilik v revnih podeželskih naseljih. Bolje izvežbani in sposobnejši se ne ustrašijo dela tudi v vaseh, kjer izbruhne od časa do časa kolera. Nasprotno, tedaj priskočijo letečim ambulancam na pomoč in zakon: „skavt pomaga bližnjemu v sili“ — pomaga odvrti nevarnost, ki jim preti.

Pri nas imamo v svojih vrstah precej otrok iz delavskih krogov. Dobro se počutijo med skavti in dobro jim je pod blagodejnimi skavtskimi zakoni. Vsi, ki želite dobro naši delavski in kmetski mladini, združujte jo v skavtskih vrstah. Mnogo lepih uric ji boste naredili, vzgijli jo boste bolj človeško, širokogrudno. Našim ozkosrčnim razmeram v vaseh, trgih in tovarniških okrajih je treba več ljubezni. Duše odraslih in starih so zaradi sovraštva, ki je posledica preostrih medsebojnih političnih borb, ranjene in zaceliti jih more le organizacija mladih, ker se v bratski ljubezni pozabljajo zoprne politične razprtije. Skavtski zakoni ne razlikujejo med pripadniki te ali druge stranke, ampak družijo vse ljudi, ukazujejo, da moramo vsakega ljubiti in vsakemu pomagati v sili. Nujno priporočam vsakomur, ki želi spoznati natančnejše cilje skavtske organizacije, da prečita knjigo Skavt od Baden-Powell-a, ki je v milijonih razširjena na zemlji in je prevedena tudi na slovenski jezik.

K.

Fašistična šola

Šole sistematično militarizirajo. Proglas prosvetnega ministra od 29. junija 1935 pravi:

„Šola, ta najmočnejši in najdelavnejši sodelavec vlade, je pozvana, da vzame nase novo zelo važno nalogo. V soglasju z novim musolinjskim pojmovanjem vojaškega naroda, ki je zasnovan na osnovi, nedeljivosti delovanja državljana in vojaka in na osnovi novih zakonov, ki predpisujejo obvezno vojaško vzgojo za vse državljane od 8 do 21 leta, bo globoko pomembno fašistično geslo: „Knjiga in puška“ našlo v italijanski šoli, od narodne do visoke, svojo popolno praktično ustvaritev. Razlikovanje vojaškega od civilnega življenja je odpravljeno. Odstranjene so vse meje med vojaškimi in civilnimi ustanovami. Organizacije šole in vojske se spajajo v eno celino. Vojaška vzgoja postane jedro in bistveni del splošne vzgoje. Šoli pripade posebna vloga, da izoblikuje novega Italijana, državljana-vojaka!“

Šola je organizirana po teh principih. Vsi učenci so obvezni biti člani fašističnih organizacij. Otroci narodne šole v balili, gimnaziji pri avanguardistih, visokošolci v milici. Vsak učitelj mora biti milični oficir. Učenci prihajajo v šole v fašističnih uniformah. Dekret od 20. oktobra 1934 predpisuje, da mora imeti učitelj za časa pouka črno srajco. Po ulicah so videti grupe uniformiranih dijakov s puškami ob ramenu, ki marširajo s svojim učiteljem, ki nosi za pasom uniforme nož in revolver.

Šole sličijo na kasarne, telovadnice na magacine za orožje.

„Mi postajamo in bomo čimprej postali ker to hočemo, „vojaški narod“. Ker se mi ne bojimo besed, bom dodal „militarističen narod“. Dopolniti hočem „vojaški narod“, ki je čimdalje bolj sposoben za uboganje in žrtvovanje domovini.“ (Mussolini).

Sport

Plavalni rekordi v Rusiji

Napredek sporta v sovjetski Rusiji je po vojni naravnost ogromen. Med tem, ko je bilo l. 1924. aktivnih sportnikov 250.000, jih je bilo l. 1933. že 6.200.000. Samo pri ženskah je bil prirastek od 84.000 l. 1924. na 1.700.000 leta 1933. Danes se je število vseh sportnikov v Rusiji dvignilo na 10.000.000. Pregled vseh aktivnih sportnikov je tale: lahka atletika 2.500.000, Wolleyball 2.000.000, smučanje 1.000.000, drsanje in umetno drsanje 1.000.000, hockey na ledu 240.000, nogomet 1.000.000, box in rokoborba 210.000, plavanje 200.000, tenis 150 tisoč.

Izmed vseh panog so imeli v zadnjem času največ uspeha v plavanju in so v kratkem času šestkrat javili izboljšanje svetovnih rekordov. Pri plavalnih tekmah ob priliki kongresa komosolcev je plaval Borisov 200 m hrbtno 2 : 32.3 min. Čas je za 1.9 sekunde boljši od sedanjega svetovnega rekorda. Pri tej tekmi sta bila dosežena tudi dva nova sovjetska rekorda, in sicer ženski 100 hrbtno 1,22.5 min. in moški 400 m prosto 5,53.7 min.

Izreden uspeh je v Moskvi dosegel Bojčenko 100 m prsno, 1 : 06.2 in je svetovni rekord izboljšal za 1.2 sek., svoj lastni rekord 1 : 08 pa je izboljšal za 1,8 sek. Zelo se mu približuje Leonid Miškov z časom 1 : 07,4. Plavalca Sokolova je prekosila oficijelni svetovni rekord 100 m prsno z časom 1 : 23 min., Bojčenko je dosegel 200 m prsno 2:39.6, Bojčenko in Miškov sta dosegla svoje uspehe z Butterfly-stilom.

Značilni dokaz, da je ves ta ogromni napredek prodril v mase sportnikov, je dejstvo, da plava deseti na ruski ranglisti 200 m prsno 2:48.1, od teh spadajo prvi štirje k 10 najboljšim na svetu, nadaljnih 6 pa k najboljšim evropejcem.

Po Prager Presse.

Liudska olimpijada

Z zmago ljudske fronte v Španiji, prodira vedno bolj ideja, da se na mesto Hitlerjeve olimpijade še to poletje organizira ljudska olimpijada v Barceloni, ki bi zbrala vse tiste, ki se berlinske ne bi udeležili. Komite za organizacijo te prireditve poudarja v uvodu svojega programa, da ne bo zbrala samo najboljših sportnike, ampak čim večje število sportnikov iz vseh delov sveta.

Helen Madison, Američanka, svetovna rekorderka v plavanju je izjavila, da noče pod nobenimi pogoji startati v nacijskem Berlinu.

Če vlada fašizem

Poljska je na tem, da postane ena najrevnejših dežel sveta. Potrošnja sladkorja, masti, tobaka in sadja je manjša od potrošnje Danske, čeprav ima slednja le eno desetino prebivalstva Poljske. (Znano je, da tudi Dansko zajema val krize in da se položaj poslabšuje z dneva v dan. Vendar se dansko delavno ljudstvo lažje zoperstavlja obubožanju, ker si je ohranilo vsaj nekoliko svobode in demokracije, ki jo je današnji fašistični režim na Poljskem popolnoma pogazil. Op. ur.) Na polju iznajdb se Poljska lahko hvali z iznajdbo, ki je drugod ne poznajo: vžigalico razdeliti na štiri dele. Analfabetizem narašča kakor plaz. Poldrug milijon otrok ne obiskuje nikake šole. (Wiadamosci Literackie).

Pozor!

Uredništvo in uprava „Mladih poti“ se je preselila v lasten lokal v Selenburgovo ulico 6/I. (zraven glavne pošte). Uradne ure so dnevno razen nedelje od 6. do pol 8. ure in sredo, petek in nedeljo od 11.—12. ure predpoldne. V tem času smo na razpolago za vse pri-tožbe, informacije, naročila in slično. Prosimo, da na ta naslov pošiljate vse dopise.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA.

Izdaja konzorcij. Predstavniki in odgovorni urednik Adrijan Janc, Gregorčičeva 19. Tisk J. Blasnika nasl., Univerzitetna tiskarna in litografija d. d. v Ljubljani. Odgovoren L. Mikuš.